

Kadir Zorlu

- Őirler -

Yayın Tarihi:

28.12.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acı; Okyanus

aşka delilim olsun
bana karşı içinde hissettiklerin
ya da hissedemediklerin.
mutlaka kıyısından geçersin
beni anlamanın verdiği o büyük acının.
işte o zaman rahatlıkla diyebiliriz ki;
her şey için çok geç.

bırak yine kumrular kurulsun avuçlarına
bırak yine bir duâyı yarım...
yaralarımı doğuran tenim
seni götüren zaman ve hakikat
bir diş ağrısı gibi
ve ben şimdi taş devrindeyim.
ben şimdi yorgun düşmüş bir şairin
dizeleri kadar yorgun
ben şimdi bir doğum sancısı
ben şimdi her şeyin ardında bıraktığı iz
ben şimdi bir demircinin elindeki nasır
bir kömür işçisinin siyah akan teri
ben şimdi seni düşünüyorum
uzlet gömleğimi yırtacak
durmadan çekiştiriyor içeri.
ben şimdi senin yarım bıraktığın duâ
sesimin rengi;
bir kelebek olsaydım dünyayı sevebilirdim Allah'ım.

aynı anda okunmuş kitaplar var ardımda
ve aynı anda aynı kelimelere değen gözlerimiz
sayfa sonlarımız var göz göze gelmek için beklediğimiz.
kesilmiş bir bilek gibi sıcacık gülen ağzın
yeni hayallerin, yeni hayatların tohumlarını ekiyor şimdi
başka dudaklara.
bana kimliğimi sorma, bana hangi hayatı yaşadığımı...
kürmek istediğim hayaller
kürmek zorunda olduğum hayaller
yaşamak istediğim hayat
yaşamak zorunda olduğum hayat
sahi uzun zamandır sormuyorum
kimin ben? ..
ne içinim?
umut
neden unutma diye başucumdan ayrılmıyor?
yüzme bilmenin hiçbir şey ifade etmediğini
insanlar okyanusların ortasına düştüğünde mi anlayacak
nefes alıp veriyor olmam
neden yaşıyor olduğum yanılgısına düşürüyor insanları
bana kimliğimi sorma, bana hangi hayatı yaşadığımı...
kimliksizliğim tenime çarptığından beri sıcak nefesin
böylesine şiddetli cereyan ediyor
ve üşüyorum

yazın ortasında, güneşin en tepeden vurduğu zamanda bile
ben seni düşünüp
üşüyorum.

unutmaya çalışmanın
hatırlamanın kendisi olduğunu öğrendim
acıyı hafifletmek için radikal kararlar
ve sabah kahvaltıları gerektiğini
yoksa kırgınlıklarımın üzerini bir kefen gibi örten
saçların ve omuzlarının etkisi ile
nasıl başa çıkabilirdim?
fotoğrafların ayrıç bütün kitaplarımda
senden başlanıyor ve sende bitiyor bütün cümleler
bana kimliğimi sorma, bana hangi hayatı yaşadığımı...
yollarına döktüğüm güller
hazan oldu kaldırımlara
ve hüzün yeni sıkılmış bir koku gibi
durmadan ardımda
günler; tırnak uzaması
elimi attığım her gerçek; mezar taşı
acı; okyanus
ben yüzme biliyorum.

sabah kahvaltılarından sonra
acıyı hafifletmek için
başka acılar yaratıyorum kendime
bunun verdiği bir acı var
bak, onu bile gözardı etmiyorum
yılların yollar gibi olduğunu biliyorum.
bana kimliğimi sorma, bana hangi hayatı yaşadığımı
gözlerimin içerisindeki mütemedi loşluğu
boşluklara emanet ediyorum durmadan
ağızına kadar dolmuş kül tablaları var
dağınıklıkta hayatım ile yarışan odalarım
ve
bütün kitaplarımda arasında
hiçbir şey olmamış gibi
gülen vesikalıkların.

bana kimliğimi sorma
ben sadece yüzme biliyorum.

Kadir Zorlu

Ali

bir kürsü
bir vekil
bir çocuk
çocuğun gözleri siyah
vekilin gözleri yok
kürsü gözleri yaşlı bir ağaçtan hatıra

bir başbakan
bir devlet
bir halk
halk bitmeyen bir yasin tam ortasında
devlet pervasız, kızaracak yüzü gazetelerde kayıp ilanlarında
başbakanı göremiyorum siyah gözlüklü sert adamların arkasından

bir polis
polis bir değil ölümler kadar kalabalık
bir ali
ali birtane
ölümlerden sadece bir tane.
hayır ali polis değil
ali polis olsaydı ali 'yi öldürmezdi zaten
diğerlerini de öldürmezdi
çünkü ali kürsüye bakınca ağacı görecektir kadar çocuk
hem daha okulu bitmedi
fener şampiyon oldu haberi yok

bir ali
bir halk
bir ağaç

bir başbakan
bir polis
bir kürsü

devlet 21. yüzyılda
bu sıralamanın tam ortasında
yasal bir suç örgütü.

Kadir Zorlu

Atlar Öldü

vurulacağını bilen atın
kırık ayağından daha fazla ağrısı vardır.
akşamlar birbirini kovalarken böyle
aşklar da böyle

olur ya
dağınık masalarda sorarlarsa adımı
oraya bir dağınıklıkta sen ekleme.

benim
göğüne baktığım dünya harap olmuş
göğsüne aktığım hülya azap olmuş.
iki tarafında gönlü olsun diye
verimsiz topraklara
yapma çiçekler eken ben
bir akşam vakti,
vurulmuş.

Kadir Zorlu

Beşinci Kat

uyandım ve ağrılar

ektiğim çiçekler çok suladığım için
güzel şarkılar çok dinlediğim
uzaktan uzağa sevgiliyi çok arzuladığım için
öldüler.

kayıp ve kayıtsız geçip gidiyorum aranızdan
omuzlarınıza çarmamak için
omuzlarınıza bakmamak için
omuzlarınıza başımı yaslamamak için
olmadığım insan gibi davranıp
ben de çağın hastalığına kapılıyorum.

uyandım ve sanrılar

sesimi,
sesimi bir gürültüde kaybettim.
ağlayarak uyandım ama silinmişti gözyaşlarım
gözyaşlarımı gerçeklikte kaybettim.
uzaktan uzağa sevgiliye koşmak istedim
koşarken beni sırtımdan vuracaklarını bilsem de istedim.
istedim ama koşamadım.
ayaklarımı gerçeklik denilen bu rüyada kaybettim.
dışarıda hava çok güzel, çocuk sesleri çarpıyor pencereme
kuşlar cıvıltıları çarpıyor
kuş cıvıltıları ve acımasız bir dünya yanyana çarpıyor, çarpışıyor.
dışarı çıkmak istemiyorum
içimden çıkmak istemiyorum
uyumak istiyorum.

uyandım ve ...

birgün benden bahsederken kuşlardan da bahsedecekler
belki çakıldığı yere heykelimi dikerler
belki kuşlar birikir etrafımda
yaşlı bir amca yem satar benden faydalanır
kuşların karnı doyar
ve çocuklar kovalarlar onları
sesleri pencerelere çarpar.
acımasız bir dünya, çocuk sesleri ve pencereler
ve ardında
bu gürültülerin arasında sesini arayan ben.

(BEŞİNCİ KATTAN YERE ÇAKILAN BİR İNSAN GÖRÜRSENİZ
CANŞIZ BEDENİNİN BİRAZ UZAGINA DÜŞMÜŞ
AYAGINDAN ÇIKAN AYAKKABIYA BAKMAYIN SAKIN
ORDA KİMSENİN BİLMEDİĞİ BİR AĞIRLIK BİRİMİ
VE ACIMASIZ BİR DÜNYA VARDIR)

işte bu yüzden sana koşmak isterken
ayaklarımı kaybettim.

Kadir Zorlu

Bilanço

bütün kuytularını ezberlediğin vücut
sana suyu kirleten yağmurlar olarak da dönebilir bir gün
kalbinin
kırılmasından yorulduğun için
kurulmasından korktuğun hayalleri de yanında getirecektir.
kapağını açtığın sandık
zamanında sevinç içinde bıraktığın her şeyi
sana iç ağrısı olarak tekrar veren şeydir.
işte bazı yağmurlar da böyledir.
bu paradoks, bu yapış yapış vücut
bu ter, bu koku
ihanettir.

işte o zaman
virajın ve bıçağın keskinliğindeki
aynı erekten söz edebiliriz.
kivılcımın doğurduğu ateşlerden
denizi olmayan şehirlerdeki doğum izlerinden
veremediğimiz ölüm haberinden.
çünkü artık mutlu olmak bile acı verecektir
çünkü artık hayatımız
açık alan bırakmayıp
kapalı alanlarda da sigara içirmeyen devlete
mütemadiyen küfür etmekle geçecektir.
haklı sebeptir.

artık iyisin
soran herkese çok iyi
senin de kapalı bir kutudan farkın yok artık
bir sandıktan farkın yok.
içini açtığında insanlara
kabuklarını küçük düşüren yaralardan başka verebileceğin
hiçbir şey yok.

artık sadece
bardağa kırık tarafından bakıyorsun.
bu paradoks, bu yapış yapış vücut
bu ter, bu koku
ağlıyorsun.

Kadir Zorlu

Bir Düş Bir Düşüş

cephede ölülerini toplarken düşman askerleri
kimseden çıt çıkmadı
kimsede kın'ına sarılmadı.
ben ise orda bir yerlerdeydim
bütün anılarım yerlerde ve kan içinde.
çünkü ben
eksik ya da esrik girdim her kavgaya
ya kalkanım yoktu
ya da yerden kalkasım.
uyuyunca korkunç rüyalar görüyordum.
uyanınca korkunç bir hayat.

ben bu savaşta
savaşı başlatanın kim olduğunu bilmiyorum.
sadece ellerimde
bu yaşadığım hayatın kanları var
başka bir yerde olamamanın
başka şekilde düşünememenin
başka dillerde konuşamamanın kanları.
ve ben burda
soğuk ve soluk renkte olan bu ellerimle
bir kadının baştan çıkarmasından
ya da
çocuğumun diş çıkarmasından uzakta
içimde
ama hep içimde
durmaksın içimde
gömleğimi tedirgin eden kahırları ağırlıyorum.

devinimim bir gölge oldu
bir gölge oldum karanlıkta kaybolmaya hep ramak
anlaşılmasın diye sesimdeki çaresizlik
sessizlik yoldu
konuşmak, savaşmak.

bir şeyler yazmakta gelmiyor artık içimden
ellerimi görüyorum çünkü sürekli
sırtımda tabut varken
hayatımda ilk defa bir yere yakıştırdığım ellerim.
soğuk ve soluk
sessiz ve bir çığlık gibi duran
savaştan hiç kaçmayan ama faydası da olmayan
öldürmeye bir gün kendinden başlayacak olan.

Kadir Zorlu

Derken Kürekler Elden Ele

sonra
kendine bakıyorsun sana yaşattıklarında

caddeye yuvarlanan bir top var
ve biz ona dünya diyoruz
ama çocuk değiliz
alnımızı yaşladığımız omuzlar
uyuyakaldığımız kucaklar
büyüsüne kapıldığımız kokular
ve yoksunluğumuz yüzünden verdiğimiz
savaşlar var.
kan değil şimdi manzaramızı kırmızıya boyayan;
an.
beni anlama.

sonra
seni gömmek için tekrar getiriyorlar
küfürler ederek ayrıldığın şehre

düşerken tutunacak yerin olmadığı
bir yer burası
çünkü içime tekrar döndüğüm yer oluyor
karşıma çıkan her insan
kaplumbağalara nazaran
ben de elimi ayağımı çekmeyi
savunma zannediyorum bu savaşta.
bu savaşta
bu savaşta
ben sana bütün yangınlara aşına bir itfaiye eriyim
sen bana kabul görmeyen cehennemdeki itfaiyecilik mesleği.
saçlarını topladığın yerden
şehrime döndüğüm yere uzanan bir hikayeydi bu
beni anlama.

sonra
kalbini tanıyor
çünkü kalbine tanı

kanatlarını alıyorlar
gökyüzünü de
ve bir parça yaşadıklarını da alıp
bir karanlığa küreklerle sokuyorlar seni.
herkes özenle sırasını bekliyor
hayallerin gibi kürekler de elden ele.
kalbini düşünüyorsun en çok
şansın varsa yağmur yağar
şansın yoksa herkes ağlamak zorunda.
sonumu sabah kahvaltıları gibi
sonumu şiir sonları gibi
sonumu yazın ortasında esinti
topun caddeye ulaşmasını bekleyen tanrı
kürek sırasını bekleyenler gibi bekliyorum.

beni kimsenin anlamasına gerek yok
tutunacak yer bulamadığım böyle zamanlarda
zeminden başka hiçbir şeye heyecan durmuyorum

sonra
sana kör nokta olan her yerde benim kalbim kırıldı

sonra
zemin.
beni anlama.

Kadir Zorlu

Devinim

sonsuz bir yanılginin ve yenilginin karşısında
yutkunmayı da söylenilen sözlerin arasına
iliştirirken buldum kendimi.
beni zamanın kıyımına mahkum eden
borçlanıp ödediğim kafaletin
özgürlüğe kavuşanıydı.
ve işte
böyle böyle düştüm ve dönüştüm
sobalı evlerin soğuk odalarına.

soluğumu kesen arzuların karşısında
koparılmaktan korktuğum için
solgunluğu savunma zannederken buldum kendimi.
ne var ki
vaktiyle
tütüne sarılan kağıtlar gibi
yanacağıma bile bile sarıldım sana
sarıldım çünkü
-yağmurun sesine koşarsan
seni ilk karşılayan toprağın kokusu
ölümün sesine koşarsan
seni ilk karşılayan toprağın dokusu olur- dedi ruhi bey.
kaçmaktın sen dünyanın bütün gereksizliğinden
sonra yanmak oldun bütün gereksizliğine.

dik bir yokuşun önüne
zaten çok yorgun geldiğim bir vakitte
olur dedim ruhi bey, olur
zaten
sarılmaya olan devinimim
kültüblasındasonbuldu.

Kadir Zorlu

Dikenli Teller Saçlar ve Hiç

en az bulutların yere dökülmesi kadar
sessiz
kaldım aranızda.
sessiz çaldım kapınızı,
ikinci kez tıkladım.
döndüğüm eşikler
acı eşiklerim
içimden gıcirtısı geçmeyen beşiklerim
ve beşikten tenesirlere uzanan bu yolda
kaybettiğim bütün sevgilerim.
sizi çok güzel kaybettim.

şimdi ardınızda
üzerine titrenilen o saçın
kesilirken makastan çıkarttığı ses gibi kaldım.
yarım, köksüz, öksüz.
daha bir yığın anlatacağım şeyler vardı
bir yığın sırtımda yükler sizin için
küf kokan odalar, sararmış yatak örtüleri
zemin katlarda büyütülen çiçekler
mazgala düşmüş çocuğun elli kuruşu
kırılmış aynanın görevini yapmaya devam etmesi
ve önünde tek başına
daima tek başına duran diş fırçası.
asla çok bir şey istemedim sizden
belki de cenin pozisyonu yeterliydi benim için gömülürken
dünyadan nasıl geçtiğimin
nasıl yataklarda yattığımın
nasıl yatamadığımın
nasıl olduğumun cevabını asla bulamadığımın
izahını yanımda götürmem için.

şimdi bütün kalabalıklardan kaçıyorum
ve içime ördüğüm o dikenli tellerin ardından
yere dökülen o kızın saçlarını süpürüyorum.

Kadir Zorlu

Gölge

gölgem gem vurur toprağın alnacına
rüzgar sırtımı sıvazlayan didaktik yâren
neredeysen benimle yaşıt acılarım var
göz kapaklarımın altında.
nasıl yaşamışım bu zamana kadar diyorum
nasıl boğulmamışım tavana çaktığım gözlerimin
dolup dolup her seferinde kulağıma gözyaşı akıttığında.
insanlığın önünde asırlar asık bir surat oldu
yaşanacak çağlar var, yok olacak saltanatlar
adını dahi çıkaramadığımız âlimler
belki birgün çıkıp gelecek tekrar
elektriğin bile olmadığı çağları
mum ile arayacağız yeniden
içimizdeki milisleri çıkaracak
yollara düşeceğiz bütün teknolojileri katletmek için
merhemler eksik olmayacak diz kapaklarımızdan
biz düşmezsek onlar düşecek diyeceğiz
isa 'ya kadar gideceğiz
-isa 'ya kadar gidiniz.

gölgem gölde gemi
birkaç yüz metrenin dışına çıkamıyor
ve hapsediğim şey sadece gölgemdir.
düşünmek, düş görmek dışında
özgürlüğüm de yok
sevgi nedir bilmiyorum
hele ki sevmek bedenimde
hiç binilmemiş, hiç gidilmemiş
67 model chevrolet impala
bazı duygularımı hiç yaşamadım
gülmenin mizacımda nasıl duracağı
mutluluğun içime dolduğunda
beni nasıl havalandıracağı
huzurlu, uzun bir uyku
sabahının nasıl olacağı konusunda
hiçbir bilgi sahibi değilim.
susuyorum, sessizliğe sığınıyorum diyorum
ama sessizliğe sığınan da ben değilim aslında
insanların söyletmedikleri.
duygular yitiriliyor, güvenler yitiriliyor
aşklar ve sevgiler yitiriliyor
kaçıyorum bu yüzden
asırlar öncesinde yaşanmış çağlara dönmeye
devrim dedikleri yerlere.
isa devrimin hikayesi olacak belki de
-isa devrim olsun

gölgem 71 kilo geliyor
yani benden 1 kilogram fazla
onu bir sokak lambasının altında sıkıştırdım
yağmurlu bir havada, rüzgarın elleri sırtımdayken üstelik
benden çok yaşadığını söyledi

benden çok acı biriktirdiğini.
o ölünce mezarına 1 kilogram fazla toprak atılacak
1 kilogram fazla ölecek
1 kilogram fazladan çiyenler bedenini deşecek
bu yüzden her şeye 1 kilogram eksik kaldım hayatım boyunca
oysa tan vaktiydi
bir adım kalmıştı yaşamaya
bir adım adının yanına soyadımın yazılmasına
bir adın kaldı ben de şimdi
bir de gölgem
benden 1 kilogram fazla.
şimdi isa duysun diye sesimi
guinness rekorlar kitabına girecek desibelde
susuyorum
insanların söyletmedikleri bütün cümleleri
ağızdan içeri bir bir yutuyorum
şimdi günler geçiyor
kalabalığı bir bıçak ağızıyla yararak yalnız bir adam
gözlerimin önünden geçiyor
ben kendimden geçiyorum
bir kadın 1 kilogram eksikliğini mazeret gösterip
soyadımdan geçiyor.

gölgemin gölgesi olmama ramak var şimdi
1 kilogram eksikim ama ondan çok ruhsuzum
ondan çok karanlığım
ondan çok yitiğim
yere düşen bütün yaprakları öpüp alınma koyuyorum
bedenime vuran her şavk
silik bir resme çeviriyor beni
dağların arasından akan dereler yok artık
hep iki ağacı olan bahçenin içerisindeki
kırmızı çatılı müstakil ev
ip atlayan çocuklar
ve ufuklara uçan yanyana üç tane m yaptığımız kuşlar...
silindi yaşamın en güzel kareleri
karardı günler
büyüdü o çocuk.

isa gördü.

Kadir Zorlu

Har

balkonların da hüzünlü bir tarafı vardır
çünkü
bir hapishanelerin avluya çıkan kapısından
bir de balkon kapısından çıkınca
hiçbir yere gidemezsin.
işte benimde böyle bir hüznüm var
içimden çıktığım zamanlarda bile
hiçbir yere gidemiyorum.

yangından
yavrusunun sadece birisini kaçırabilen
bir
köpeğimdir belki.

Kadir Zorlu

Israr ve Müeahhit

sular
duruldukça içini döker;
bir okyanusun
toprak kokusundan bahsettiğini duydum
kırılmamak için açmayan çiçekleri
ve
çocukları duymasın diye
geceleri ağlayan anneleri.
sağır olmak istedim.

şimdi oturdum soğuk bir betona
ısrarla anne şevkati bekliyorum
ve hatırlanmak istediğim zamanlar da
limonun adını duyan ağızım gibi
ölümü duyuyorum.
nerede hevesi kırılan bir toprak görsem
vefadan yoksun tohumlar gelir aklıma
kendime yakın hissettiğim
o başka şehirler
o başka hayatlar
ve daha nice uzaklar gelir aklıma.
aslında bütün bunlar
bir şarkını bitmesinden
bir sigaranın
ya da yazın bitmesinden başka bir şey değil.

bu sabah yine kaybolan bir insanda
kendimi sobeledim
bu sabah yine tavan
ısrarla zemin oldu.
anladım ki
eski evlerin pencereleri gibi geniş
ve beklemeye müsait değil artık yaşamak
hala anlamıyor musunuz
müteahhitlerin zalimliğini
çiçeklerin kendilerine yer bulamamasından.
bir kıvranış bu
içinden çıkamadığım geceleri
aşkları ve tabutları
defnedildikten sonra oradan en son ayrılan
insandan öğrendim
düşündüm gökyüzünün toprakla kapanmasını
bir gün gelemeyecek olan doğum günümü
kırılmamak için açmayan o çiçeği
bir nefes aldım sonra ısrarla
yanan sadece sigara değildi.

ölümü,
yaşamak istedim.

Kadir Zorlu

İhtimallerin İhtilali

-saatlerce yağıp tutunamayan karları
düşmek için niyetlendiğim çukurlardan öğrendim.

sonra aynanın karşısına geçince
yaptığım bütün yanlışlara ve sana
iliklediğim son düğmeyle varır gibi vardığımı anladım.
ve bunun
ve senin ardında
hepsini yeniden sökmek zorundalığı kaldı.
göğüslerini ve ellerini düşünerek
hazırladığım sabah kahvaltılarında hep şunu düşündüm;
-senin gövdene konan her kuş
bir kanadı olduğunu unuttur-
ama şimdi yanlışların bana taşıdığı
bulunamamanın cazibesi olan, uzlet
sana giyinip
sana hazırlanmanın
senin için kokular sıkınmanın cazibesini ellerimden aldı.
artık bütün kahvaltılara
zeytin peynir koyar gibi bütün gerçekleri de koyuyorum.

-arıların bal yapamadığı kovanların da olduğunu
ateş alan her kurşundan öğrendim.

sonra aynanın karşısına geçince
beni karanlıklara götüren şeyin senin ışığın olduğunu anladım;
konuşurken sürekli öpmek istediğim ağzın
denize olan kıyın
ince bileklerin ve kolların
ve boynuma dolandıklarında düşündüğüm idamım
son dileğim
yakamdaki ilıstirdiğin sonbahar
yağmur kesildikten sonra bulut taklidi yapan
biriken suları bırakan yapraklar
uzun uzun yürüyüşler
uzun uzun bekleyişler
bekleyişteki heyecan
heyecanın içindeki çocuksu hazlar
denizi ince bir örtü gibi üstüme çektiğin akşamlar.
benim ışığımdı.

ama şimdi
karlar yağdığında çocuklar sevinemiyor
arılar hiç uyanmak istemiyor
ve ben bu kırgınlığımı
anlatacak parçaları bile bulamıyorum.

Kadir Zorlu

Karanfil

1.
bir dal gibi kırıldım
görseydiniz eğer en fazla ağaçtan bir parça eksilirdi.
görmediniz ama ben söyleyeyim;
gökyüzünden de bir parça eksildi.

2.
kuşku, bütün gökdelenleri göğsünüze saplayınca
tunçları parçalacak güçte bir hınç içinizde birikince
anlarsınız
hayat
anne karnından daha dar geliyor insana.

3.
soğuktan değil solgunluktan çatladı
ellerim ve evim.
bugün bütün duvarları beyaza boyadım
çocukluğumu barındıran bütün çerçeveler siyah kaldı.

4.
ait hissetmediğimiz bir evin
penceresinde saksıda çiçeğiz
çok seviyorlar bizi saksıda çiçeğiz
bizimle konuşuyorlar durmadan saksıda çiçeğiz
karanfilmişiz aslında ama aslen saksıda çiçeğiz
çok güzel bakıyorlar bize çünkü saksıda çiçeğiz
suyumuzu eksik etmiyorlar saksıda çiçeğiz
evin şımarık çocuğu kırdı saksımızı ama çiçeğiz
bizi başka bir saksıya koydular bitmedi çilemiz.

5.
ben senin toprağına düşen bir eabilim
kanatlarım olsa da uçamam artık.

Kadir Zorlu

Kavaklar

sen yağmurun Őiddetinden bahsediyorsun
Őemsiyenin altında
ben yağmuru Őiddetle tavsiye ediyorum
göğün altında.

seninle anılmak kimliğini
annemden kalan bir eŐya gibi taşıyorum
çünkü senin saçlarını savuruŐunda din var
parmaklarım bir kuşun ilk uçuŐ denemesi
her telinde ayrı bir gökyüzü
ayrı bir heyecan.
gör diye varım ben
dokun diye doğdum
ıslan diye bu yağmur
konuŐma diye dudaklarım
üşüme diye dudaklarım
ölme diye seni seviyorum

yaşlı bir adam sabah cıvıltılarında
hayata gözlerini yumuyor
sen balkonda çiçeklerin toprağını deđiŐtiriyorsun
bütün yangınları soğuk bir duŐ gibi alıyorum
göğsümden içeri
sen balkonda çiçekleri suluyorsun
kavaklar çalıyor
hiçbir ayna kırılmadan gösteremez beni diyorum
sen balkonda çiçeklerle konuŐuyorsun
geçen her Şeyin mirasını sahiplenene
geçer dedikleri zaman kalıyor geride
sen yorgunluk kahveni çoktan yudumladın
insan dünyanın kanseriydi
ve önüne geçilemedi
fincan sesini çıkartmıyor
hiç açılmayan bir kapı biliyorum
duvarlara anne diyen bir kapı biliyorum
gör bak
dünya sana tanıklık etmenin zevkini çıkarıyor
ve
işte
sen böyle
dünyadan geçip gidiyorsun

kimse bunun farkında değil.

Kadir Zorlu

Kaybettiğim Ayna

ölü bir bebek kadar
hikayesizim.
örümceğin terkettiği
ağa takıldım sanki
ve
zamana bıraktım her şeyi.

içimde tuttuğum ne varsa
kendi kemirgenini doğuruyor
ve
tek uğraşım oluyor sonra
beni kimsenin kırmadığına inandırmak kendimi;
söz kırmadınız,
ben çok inceldim diyorum
ben tanrının yanılığısı incildim diyorum
kimsenin görmediği in cindim diyorum
ben size çok incindim diyorum.

kimse duymuyor
kimse görmüyor
bütün manzaram oluveriyor
rüzgarın kaldırıp
indirdiği perdenin arkasından gördüğüm.
ve ben buraya
yani
çıkıp gitmek istediğim bu kapıya
kendimden çıkıp tekrar dönerim diye
hazır çimler ekiyorum
içimdeki bakımsız bahçeye.
güzel görünüyor.
ama bil
benim değil bu yeşil
istersen sil
sahiplendim ben bu yeşili.
çünkü
gövdemi gölge yapan ışığı çoktan kaybettim.
çünkü
kaybettiğim ayna
en son beni gösteriyordu.

burada
yani bu toz tabakasının altında
sıkışıp kaldığım şu evrende
hatırlayamadığım rüyalarımın birisi olmak isterdim.
yitmek.
ya da hiç olmamak.
ya da boşver
kimse duymuyor.

Kadir Zorlu

Kendimden Uzakta Kendimle Birlikte

adımı yük koyan sırtları
öpmekten geliyorum.
önce herkesi aynı kefeye
sonra hepsini aynı kefene koyduğum bir türkü bu.

ve

ağlıyorum şimdi bir mezar başında.
ağlıyorum
şimdi
bir mezar:
başımda.

Kadir Zorlu

Kendime Biçtiğim Ömür

ikametimi defaatle matemim olarak gördüm
bir takım sesleri susturmak içindi
kalabalıklara karışmaktaki çabam.
varoluş sancımın açtığı pencerede
iyileşmek de bir hastalıktı.
atlamak istedim.

yıldızlara, suya
sokaklara, bileğimdeki sıcaklığa
yani akan ne varsa
durmadan soruyorum;
beni durmaksızın sürükleyen bu kalbime
nasıl karşı koyabilirim?
çünkü yataklar var ardımda
her sabah mezara girer gibi çıktığım.
çünkü savaşlar var ardımda
gün aydınlanırken ortaya çıkan görüntüye maruz kalıp
yine akan bir şeylere karşı koyamadığım.

acıdır ki
inceldiği yerden de kopmuyor artık hiçbir şey.
jonglörü oldum hayatımın.
ev sahibi değilmişim gibi hiçbir ânın
içimde bıraksam düşecekmiş gibi bir maneviyat
düşsem kurtulacakmışım gibi bir düşünce
galiba
düşünmekten kurtulmam için
yine kalabalıklara karışmam gerekiyor bu gece.

bir ağaç diktim
önüne eğilip tanrı gökyüzüne çivi çaktı dedim.
belki bir gün kendimi asarım.

Kadir Zorlu

Kesit

sesini uçurum yapardı
yükselttikçe.

onu kelebeklerle konuşurken gördüm;
hadi bana anılarınızdan bahsedin diyordu

yapma çiçekler gönderilmeliymiş cenazelere
ölmüşe hiç yaşamamış daha fazla anlamlı gelirmiş

odam kireç tutmuyor diyen ahmet'e
kızışını görmeliydiniz;
-böyle diye diye
insanların eklemleri kireç tuttu-

istasyonunda beklediğiniz insanlar
metro gibi olmalıymış;
kendisi gelmeden serinliği gelen

sanırım dünyada yaşayıp
dünyaya en uzak olan insan o.

Kadir Zorlu

Kök Kanseri Çığın, Ağaç Söyledi

1.

-sese aç bir çığ-
kanatlarımın olduğunu hatırladım yere düşünce
-bir buhranın durup soluklandığı çığlık-
sendeledim ve kalktım
yürümeye devam ettim.

kim bilir belki
suların vardığı yerlerdedir
kavuşmaların eski tadı.

2.

kuşları kafeslerine döndüren her ne ise
beni de bu dünyada tutuyor.
-çığ ve çığlık diyor çırdığım kanadın sesi-
yaşamak diye bir ağrıdan söz ediyorum sürekli ama
sen aldırma bana.

nasıl olsa
annem de aldırmadı zamanında.

3.

yere sererken seccâdeyi
yerden kalkan tozları düşünüyorum
sonra büyük bir patlama sesi geliyor
düşünmenin bile çok uzak kaldığı geçmişten
sonra insan
sonra adem
sonra diyorum ki
senin adını ben koysaydım
bu güzelliğın karşısında hala düşünüyor derlerdi benim için.

4.

bakımsız bir bahçeye bakarken
inatla yaşayanlar, zorla yaşayanlar
sadece yaşayanlar ve yaşamayanları düşünüyorum.
-çığ çuvalladı beni yıpratın bu çağ karşısında-
bahçeye giremiyorum ve bahçeden çıkamıyorum
sadece yaşıyor olmak ne demek
kafese dönen kuşlara anlatamıyorum.

bir kuyu kazıyorum kendim için
buna en çok yusuf sinirleniyor
ben yusuf olsaydım sinirlenmezdim
belki de bu yüzden yusuf değilim.

5.

hayatın devam ediyor olmasının
manasını yitirdiği bir an mı istersin sevgili kuş

ben boşalan bir evde bıraktıkları bir ayağı kırık olan sandalyeyim
artık birilerinin tekrar buraya taşınacak olmasına dahi
sevinemiyorum.

6.

annem benden
yoksulluktan aç yatırdığı günler için
özür diledi.

7.

8.

mağlup ve mahçup desinler benim için
çünkü dalından koparıp
masalarınızda yaşatmaya çalıştığınız çiçekler benim içim.

çünkü
size kök verebildiğim bir dünyadan
bakmak isterdim.

Kadir Zorlu

Mengene

içim ve hiçliğim arasında
düşünmek ve düşmek arasında
dilim ve bildiklerim arasında
gördüklerim ve inanmak zorunda olduklarım arasında
göz kapaklarım arasında
mezarımın başına diktiğiniz taş ile aşkın arasında
ayağı kırılan atı vurdukları yer ile
kalbi kırılan insanı unuttukları yer arasında
heyecandan uyuyamadığım çocukluğum ile
hezeyandan uyuyamadığım gençliğim arasında
sıkışıp kaldım.

sarsıntıdan sonra kalan korku gibi burdayım
ben, loş ışıkta can atan parlama
size çok fazla şey söylemeyeceğim.
kırıldığımın bile farkına
birileri beni süpürmeye geldiğinde vardım
sizden çok fazla şey beklemeyeceğim.
o yangından en son kurtarılması gereken benim
sizinle gelmeyeceğim.
ben bu dünyadan karanlığına alışmamış
iki çift göz gibi geçtim
sizi bir daha asla
rahatsız etmeyeceğim.

Kadir Zorlu

Nezarette Nezaket

biraz dinginlik her şeye iyi gelir
suyun bulanıklığı geçer
sesin kirliliği gider
tozlar kanatsız kalır
mum gözlerini çeker kapıdan
kaplumbağaların ayakları yere yeniden basar
yağmur susuzluğunu giderir
ben gölgemin ayakları altından kurtulurum.

biraz yalnızlık her şeye iyi gelir
mayınlarla dolu bir arazi en çok sessizliğe sarılır
yaşayanların yasını ölülerimizden daha fazla tuttuğumuz
aşınadır
her şeyin ardından bize kalan
bizden gitmeyen tecrübe
en vefalıdır.
hayatının özetini son durakta öğrenirsin;
tetikteki boşluktur.
ben bu yalnızlıkta
kutuda kalan son kibrit çöpünü
daha önce yaktığına küfredenim.

biraz hüzün her şeye iyi gelir
yağmurlu bir havada yağmura karşı gelirsin
avcunun içine aldığı sigarayla.
gitmek istediğin yerleri vazgeçerek terkedersin
umut dediğin şey zaten
düğümünden sonra kısalan mesafelerdir.
ve benim bildiğim
misketlerdir asıl umudu taşıyan
ardından bakan çocuğun gözlerindedir.
baksana
ne eksik ne fazla bir sürü şey yaşadık
ne eksik ne fazla bir sürü şeye yastaydık
ben bu masada eksikliği hep hissedilenim
ama o masada olmadı hiç ikametim
kuş sütü gibi bir şeyim.

biraz hayal her şeye iyi gelir
çünkü şekil almayan saçlar gibi hayatımız var
içimiz; patlayıcı bir düzenek
kalbimiz; intiharımıza geri sayım
farkedilen aslan gibi kaybediyoruz
betonlaşan şehirlerdeki gecekondular gibi kaybediyoruz
bir sarhoşluk haline denk gelen unutulmuş en güzel an gibi
kaybediyoruz
su ile ateşin kavgasını ayıran metale küfür eden buhar
gibi kaybediyoruz
dikişi atan bir yara gibi kaybediyoruz
hedefi vuran bir mermi kaybediyoruz
ricky geliyor aklımıza
ricky jackson gibi kaybediyoruz.

ben bilmiyorum gerçek hayatta Şu elverişsiz eller nereye koyulur
sevgim kime dokunur, gözlerim kime bakar, aklım kimde kalır
ben bu savaşta  l  askerlerin ceplerinden hiÇbir Şey bulamayanım.

biraz iyi gelen Şeylerden yorulduım sonra
büyümenin, masumiyeti koyduğumuz yeri unutmak olduğunu anladım
gökkuŐaėının sekizinci rengini sadece körlerin gördüğünü
ninni zannettiğim o beŐiėin gıcirtısını
anladım.

yarına odaklı bir hayat
 na ait hiÇbir ağırlık yok
güneŐli günleri beklemenin de bir karanlığı var anladım.
dilimin ucuna gelipte söylemediğim her Şey iÇin
kendi sesimden saklandiğimi anladım.
burası boş bir dünya
ben bu dünyada
bulmacalar gibi bulamadığım her cevap iÇin
kalbinde boŐluklar bırakılanım.

Kadir Zorlu

Od

-kuş olsaydım
ilk yapacağım iş kendimi bırakmak olurdu.
insanken sadece yıkılıyorsun-

kendimi sokak sokak aradım
kaldırımlara baktım
çocuk parklarına gece yarıları
ve belediyesinin isminden bıkmış olan soğuk banklara
buldum sonra; kayıptı, kayıtsızdı, kanıtsızdı, kanatsızdı.

benim kalbimin ağrısına ancak yanmış iki bilet denk düşer
sakın kendini çünkü,
dövülmüş demirlere ateşi sorarken de kül olabilirsiniz
sakın kendini çünkü,
ateşi bilen insan ateşin insana bilendiğini de bilir.

-gücüm olsaydı
kalkıp yeniden düşerdim.
insanken sadece bu-

kendimi sokak sokak aramak için gücüm yok bu kez
kaldırımlara uzandım
çocuk parklarına gece yarıları
ve belediyesinin isminden bıkmış olan soğuk bankara
uyudum sonra; kayıptım, kayıtsızdım, kanıtsızdım, kanatsızdım.

bana uçmaklar getiren baharlar ve yeşiller yok bu kez
kırılmış şeylerden yaptığım kaleksiyonuma kalbimi huzurla bırakabilirim.
hep düşmekten bahsettim çünkü düşerken kazandığım bir ivme vardı
çünkü size kazanmaktan daha fazla bahsetmek istedim.

kütlesi ve hacmiyle
dünya kalbimden büyük değil.
farklı da değil;
parçalara ayrıldı.

Kadir Zorlu

Renk Uyumu

denizini kaybeden kıyının utancı içindeyim
sizin iskele dediğiniz şey
kalbime saplanan bıçak.
ve her birinizin izi var üstünde.

kırmızı.

artakaldığımı hissettiğim her başka hayat
artan kaygılarımla başlıyor büyük kıyıma
ve ben
böyle zamanlar da
yalnızca çocukların görebildiği o rengi arıyorum.
kaygısız uyumanın rengi
belki
biraz
sabah giyeceği bayramlığının
sevinci ve heyecanıyla uykuya dalmanın rengi.

mavi.

ben ki
kaşelerdeki isimler kadar karanlığa mahkumum
bir alışkanlıktan kanser yapıyorum her gün kendime
durup kendime baktığım ayna
durup kendime bakıp siktir çaktığım ayna
her sabah aynı şeyi yüzüme vuruyor;
-ikametini irak kılan şey içinden çıkamaman.

siyah.

Kadir Zorlu

Ruhi Bey

Bugün çiçek açmayan bir bahara uyandım Ruhi bey.

İçim yangın dışım yangın sonrası. Dîni bilmeden ellerine Kur'an-ı Kerim tutuşturulan çocuklardan farkım yok, çünkü vatan nedir bilmeden elime Nutuk tutuşturdular çocukken. Yanlış şeyler yaptım çünkü yanlış yerde ve yanlış zamandaydım. Benden beklenenler doğru zamandayken asla karşılamayacağım şeylerdi. Şimdi doğru-yanlış o kadar çok şey biriktirdiğimi hissediyorum ki, içimdeki bu yığın doğru zamanda olsam bile yine beni yanlışlara sürüklüyor.

Bugün beni ıskalayan ama rüzgarına değdiğim bir âha uyandım Ruhi bey.

Düşüğümde kanayan avuç içlerimin acısını hâlâ hissedebiliyorum. Fiziki olarak ne kadar gelişsemde o acıyı hep büyük göreceğim. Çünkü ben o acıyı hissederken de çocuk oluyorum. Şimdi kanasa avcum o kadar acır mı bilmiyorum ama kalbimin tam ortasında başkaları tarafından küçük görülen bir acı var Ruhi bey ve ben şimdi o acı karşısında da çocuğum. Büyüyemiyorum çünkü saflıktır çocukluk, manipülasyona uğramamışlıktır, kendi dünyası dışındaki her şeyi reddetmektir, yarın için heyecanlanmaktır, hissetmemektir düşünce ile gelen acıyı.

Bugün çay bahçesine ayrılmak üzere giden bir kadının saçları kadar huzursuz uyandım Ruhi bey.

İçimizden giden sevdiklerimiz öyle gürültülü geçti ki kaburgalarımızdan, şimdi bir trenin ardında bıraktığı sessizlikleri yaşıyoruz. Bir yangından sonraki hüznü. Bir doğa felaketi sonrasında başlayan felaketi. Bir kadından sonraki kadını. İdrak edemedikçe idrar yolları kapanıyor hayatın. Monolog yapmaktan bıçare düşüyoruz. Çünkü yalnızız ve yalnızlığımızın şiddetini asla hissedemeyecek bir insanla belki de aynı yataktayız. Yalnızlık gerçekten yalnız olmak mıdır Ruhi bey? Ruhi bey? ..

Bugün uyandığında yandığım da bile hissetmediğim bir acıyı hissettim Ruhi bey.

Mutsuzluk, bozulmuş musluk vanasından damlayan su. Sadece geceleri duyuyorsun. Çünkü gündüzleri o sesi bastıracak başka seslerin var. Arabalar, insanlar ve kuşlar. Biliyorsun ki daha çoklar. Bu yüzden "günaydın" kelimesi bir dilek değil bir durum belirtisidir. Sadece sestir. Bu yüzden sever insanlar onu. Bu yüzden birilerinin o kelimeyi kullanmasını önemli bir şey zanneder. Sabahın ilk ışıklarıyla acımızı bastıran o insanları, bize "günaydın" diyen insanları daha çok sevelim Ruhi bey.

Bugün de "günaydın" denilerek uyandırılmadım Ruhi bey.
Neyse, günaydın Ruhi bey.

Kadir Zorlu

Rüzgarın Devrimi

senin mutluluğuna dahil değilim artık;
ben düştüm, senin üzerine çamur sıçradı;
eve korku ile giden iki çocuğuz,
bir akşam üzeri.

omzundan öpüyorum,
birbirine kafa kafaya giren iki tren gibi öpüyorum
bir çığlık yükseliyor, bir çığ sendeliyor
dudağımda soysuz buzullar.
kadınım benim;
tarihi geçmiş,
heyecanını kaybetmiş kavgam benim.

çok ezildiğinden midir nedir
son zamanlarda kaldırımları kalbime yakın hissediyorum
yaşamak ile olan rekabetim
rehavetim ile son buluyor her seferinde.
zamansız bir kapı çalıyor
kirişlerde şakağım, ezikliğim
duraksadığım her anda adın yankılanıyor...
beraber yakasını topladığımız
ne kadar zaman dilimi varsa
şimdi kapımın önünde.
zamansız bir kapı çalıyor
akşam üzeri.
kadınım benim;
sıcaktan uyuyamadığım gecelerde çevirip durduğum
yastığımın diğer yüzü
bitmeyen soğukluğum benim.

omzuna alnımı yaslıyorum
omzun;
bir devrimin ayak sesleri.
gözlerim kapanıyor ve
bir yanardağ harekete geçiyor yine ağzımın içinde
benden iyi kim bilebilir ki
böyle zamanlarda yutkunmanın sıcaklığını?
kursağımda olmazları ağırlıyorum
meşakkatli bir yoldur bu
sığ bir geçit
biliyorsun, bizim artık mümkünatımız yok;
yeşili giderek azalan şehirler gibiyiz
bir iç kanamasıyız, sessiz
ateşin hızından bile yavaş ilerleyen
iki kaplumbağayız bir orman yangınında
aslında yanan da biziz yakan da
payımıza düşen ne varsa şimdi
öpüp alnımıza koyuyoruz sessizce
çünkü sessizlik bu zamanlarda
uzatma dakikaları gibi bir müsabakanın
omzunda alnım...
kadınım benim;

aynadan kaçırdığım gözlerim
bileğimi okşayan keskinliğim.

yine esiyor kuzeyden meltem
yine yan yatacak başaklarım
ben yağmura hasret
ben sana hasret
toprağın kırılmasını izliyorum şimdi,
toprağı kalbime yakın hissediyorum.
rüzgâra dayanamayan ağaç dallarını izliyorum,
ağaç dallarını kalbime yakın hissediyorum.
kayıyorum gözlerimi,
sırtımda kırılan tırnaklarını kendime yakın hissediyorum.
kanıyorum, ağlıyorum
direne direne bir dirhem kalıyorum
göz yaşlarım damlarken avuç içlerine.
kuşlar biliyor, kavak ağaçları biliyor
zirvesi biliyor bir dağın
ben bilmiyorum sana doymayı.
kadınım benim;
hüzne meyilim, soframda tuzum, aynada yüzüm,
çatlayan kalbime damlayan yağmurum.

omuzların şimdi sıyrılıyor kollarımın arasından
ve ben hiçbir şey hissetmiyorum

canım eskisi kadar yanmıyor
kül mü olduk?

bu esen rüzgâr bizim için mi?

Kadir Zorlu

Soma

yorgun bir akşam üstünde
kalabalık bir şehirde
metroda tek başına yolculuk etmek nedir bilir misiniz?
gecenin üçünde uyanıp
uzun uzun gökyüzüne bakıp sigara içmek?
kırık olan alçılı ayağınızdan alçıları çıkarttıktan sonra da
o ayağa kırıkmiş gibi davranmak? ..
siz hiç sınıfta kaldınız mı?
evinizi başka şehirlere taşıdınız mı?
çok farklı hayatları olduğu için
insanlara hiç alışamadığınız oldu mu?
sigarayı bıraktınız mı hiç?
soğuk kış mevsimlerinde
kömür sobalı evlerde
gece 2 'den sonra yaşadınız mı?
kapı altındaki uğuldama sesini,
ayaklarınızın altındaki buz kütesini,
lavaboya bile gitmedeki işkenceyi
yaşadınız mı?
uzak kasabaları gece yarıları
başınızı yasladığınız otobüs camından izlediniz mi?
içinize düşenlerin izâhı oldu mu?
sabahları gözlerinizi açtığınız da
yolda yürürken vitrinlerdeki ulaşılmazlıklarla oyalandığınız için
son otobüsü bir kaç dakikayla kaçırdığınızın
ve taksiye vitrinde hoşunuza giden bir
ayakkabının ya da gömleğin ücretini verdiğinizin
hissi çöktü mü göz kapaklarınıza?
giderek köpekleşen koltuk sevdalıları yüzünden
hayat size de yerden taş alıyormuş gibi yaptı mı?
bir dilencinin
ama gerçek bir dilencinin sırtında gezdirdiği çocuğun
gözlerinin içine baktınız mı?
çok dolduğunuz, çok daraldığınız
taşmak üzere olduğunuz bir vakitte
şehirden kilometrelerce uzağa gidip
bir ovaya yalın ayak basıp
boğazınız ağrıyana
sesiniz kısılana kadar bağırdınız mı?
ya da bağırarak istediniz mi
insanların birbirleriyle doyasıya konuştuğu,
doyasıya gülüştüğü kalabalıklarda?

siz...
siz cemal süreya 'yı tanıyor musunuz?
ya da bunca soruyu bir kenara bırakıp
şöyle mi demeliydim;

"sizin hiç babanız öldü mü? "

onların öldü.
sonra cenaze araçları konvoy olup geldiler
toprağın ve insanın
büyük siyah buluşmasına.

şimdi soma 'da babasını kaybeden çocukların
bir hayat boyu
yapmak isteyecekleri, hissedecekleri şeyleri
baştan tekrar okuyun.

Kadir Zorlu

Şiir Biterse Kuşlar Uçamaz

akşam aşık olur gibi oldu
nedendir bilmem
bugün kasiğimde gezinen çıplak ayağını daha bir çok özledim
düşene el uzatan gözlerini, ince parmaklarını
senin gibi üç taneyi daha içine alabilecek kapasite de olan
ama senden fazlası kokamayan o pijamanı.
daha neleri neleri bir bilsen;
mutlu bir esnafın
mutlu bir cuma sabahında kaldırdığı kepengi andıran
göz kapaklarımı,
ve saçlarını dağılmış, nefesine karanfiller karışmış halde
sabahları seni görmenin verdiği o dayanılmaz hazzı.
ötesinde bir şey, berisinden haber yok
bir annenin asker ocağında atan kalbini düşün
sürgün yiyen bir şairin dizelerini
aşk deyip darbe yedikçe babasının ölümünü hatırlayan
baba sevdalısı kız çocuklarının içine düşenleri...
hasret çekmek, özlemek değil bu, daha fazlası
yolun karşısındaki gözleri görmeyen bir insanın yola çıkmasına tanık olmak
bağırarak, bağırarak, bağırarak
sesimizi ne o karanlığa
ne de akan bu trafiğe duyuramamak
susmak, susmak, susmak
geceleri hasretin yağında kavrulup
kendi ölümümüze tanık olmak nedir, bilir misin?

ben hergün o akan trafiğin sesime ettiği zulmü
ve seni düşünerek uykuya dalıyorum.

böyle şiirler yazdığımı bakma sen
sazını var gücüyle duvara vurup kıran bir âşık kadar dolu
saz kadar günahsızım
diyorum ya; kırılmak...
işte bu konuda üstüme yoktur diyebilirim
üstelik en ağır kırılmalara tanık edebilirim seni
suratımda, gecenin bir yarısında
kırılan son sigarayı andıran bir ifadeyi görebilirsin
ya da içimde.
onun kadar zehir doluyumdur belki
onun kadar kırıldığı yerden yanmaya mahkum

sende biliyorsun ki
kalbimi çok yanlış bir zamanda özgür bıraktın
bir kanaryayı
okyanusun ortasında
özgürlüğüne kavuşturamazsın

bir zamanı
bir de içimde bıraktıklarını
ben böylesine akşamlar doluyken
geri alamazsın

bakma böyle şiirler yazdığımı dedim ya
muhteva olarak aslında benimde
ne yazacak bir şiirim kaldı
ne de yaşayacak bir hayatım
hayallerimde dahil
afrika şimdi.

o zaman da dedim şuan da derim
ve diyorum;
zamana bırakmak
ölürken miras bırakmak ile aynı şey.

Kadir Zorlu

Tün

bana böyle bağırma
bir Şey saplanıyor bağırma.
geceler uzuyor,
denizler mavi değil geceleri

gözlerin de...

ben bu saatlerde saatleri pek sevmem
çünkü en sessiz ânıdır, anılar gecenin...
acıım dinsin diye soğuk suya tutarım
ve kendimi de hep bu saatlerde kandırırım
sırf kendimi bırakmamak için,
ve ağladığımı görmemek için
ben
bu saatlerde
hep
aynaları yıkarım...

ve bu saatlerde sokaklar boş olur
bulutlar desen, bulutlar desen desen gök yüzünde
gece bilirsin karanlığıyla güzel sevgilim,

seninle de...

Kadir Zorlu

Ur

hatırlıyorum beyazı
bizim güzel yoksulluğumuzun
en lüks rengiydi
ve zaten eksik olmadı hiç
lüks şeylerin egemenliği hayatımızdan.
bir zaman içime çekmeyi öğrendim
sonra içime atmayı
sonra içimden atamamayı
yuttuğum dumanları öksürür gibi yaşadım bunca yıl
gecenin köründe bir tedirginlikle dalından uçan
ancak konamayan bir kuş gibi.

yenildim
zaman aldı toparlanmam.
sonra yine yenildim.
biriktim
yağmurlardan sonra ağlamayı
ve
inciniyor diye toprak
her adımda kendimi avutmayı
borç bildim.
ve bir zaman içime bakmayı öğrendim
sonra içimden bakmayı
sonra içimde yaşamayı.
kendimden ödün vermediğim anlar
yaşanmamış anlar olarak tarihe geçerken
ben oradaydım;
içimde, toprağa kardeş, yenik.

şimdi büyüdüğümü iddia ediyor herkes
oysa hala tırnaklarımı derin kesiyor toprak ana
haftada bir kez ağlıyorum, nisan yaklaştı
koridorlarımız dar, uzak köyler kadar soğuk
gaz lambalarımız var yeni nesil; elektrikle çalışan
takımlarımız yeniliyor, partilerimiz zaten yenik
savaşlar geçirmiş memleketimizde barış hala yok
kadınlar hala ölüyor, çocuklar hala ölüyor
ben hala başıma çoraplar örüyorum...
büyümedim ben diyorum size
büyümedim
sadece yenilgilerim değişti.

ve yine sürüklendim
ve yine karanlıkta aynaya bakıyorum
çünkü karanlıkta aynaya bakarsan
yüzünü değil
içini görürsün.
içini
gör;
ursun.

Kadir Zorlu

Ve

suya kir
demire pas
karanlığa kasvet
bilmeye yanılğı
denizin ortasına susuzluk
son satıra tüklenen mürekkep
bütün kuyulara yusuf gibi hissediyorum.
ve yitirdiğim ne varsa
müdafaa kabiliyetimi elimden alıp
muhafaza etmekle başbaşa bırakıyor beni.

bak,
çünkü ben yusufken
yine farelerin rüyalarını işgal ediyor
kedilerin sessizliği.
çocuk parkında
yaşlı bir sırt ve kambur ve hüzün.
karanlıkta
yoksunluğumuzun tam ortasında akan bir tren
ve gürültüsü ve camların titremesi ve soğuk.
sabrımızı sınavan tanrı
ve isa ve muhammed ve hiç.
insan olduğumuzu hatırlatan duvarlar
ve duvarlar ve duvarlar ve kasvet.
bakma.

çünkü ben yusufken
durmadan soruyorum
çağlamak için daha kaç isyan gerekli
haritadan yerler seçip
daha kaç kere gidemeyeceğim
bağıra bağıra söyleyemediğim şarkıların
yeryüzünde işi ne
hayata göz kırpmış olmanın
bunlarla güzelleşeceğini bile bile
kendimi bir fotoğraf gibi
bütün kalabalıklarınızdan kırpmama
sebep ne
ve duvarlar ve duvarlar ve

bil,
çünkü ben yusufken
kırılan dallarım, sararan yapraklarım
ve kök saldıığım topraklarımın karşısında
rüzgarı itekleyen kanatlarım da olsun isterdim.
hani uçup gitmesi bir kuşun
biraz da ölümsüzlüğe benzer.
bilme.

çünkü ben yusufken
ateş ile külün arasındaki mesafede
sadece beklemeyi biliyorum.

ve yol ne gidenin ne de gelenin diyor ve.
bekleyenin diyor ve.

Kadir Zorlu

Ve'nin Sokağı

soğuk bir endişe yürüyor ensemden aşağıya
yüzümde bir ifadeyi son kez sakladığımı düşünüyorum
ve bana salt yenilgiler sunmaya devam ediyor, ve.
öyle olsun diyorum
eve giderken ki saydığım otuzüç tane olan sokak lambasına.
her köşe başında bir şehit sokağı
her ağaçlandırma alanında bir şehit hatırası
her kana kana içtiğim çeşme suyu bir şehit hayratı
her yolun sonunda bir şehit parkı.
ve ben "ve" olmadığı zamanlar da
içimden hep şunu diyorum;
bu memleketin içimden nedir farkı.

gecikmiş bir ölümüm sadece.
saatini geriye almamış bir işçinin
işe bir saat erken gittiğini öğrendiğindeki biçimsizliğim.
çünkü hayat hep
dalgaların vicdansızlığını getirdi evimin tam ortasına.
bana düşen düşmek mi yoksa bunu kabullenmek mi
kavgam mı büyüyen yoksa ben miyim küçülen bu biçimsizlikte idrak edemedim.
kayda değer gördüğüm
adını gerçeklik koyduğum bu kanayan yaramdaki tuzlanma,
hiçbir şey düşünmemeye çalışırken
kayıp düştüğüm bu gizli buzlanma,
ve kana kana içtikten sonra -hiç anlamıyorum ben yaşamaktan- diye
bağırduğım zaman, yalnız olduğumun inancını tek bastıran şeydi
büyük harflerle yazan uzman er jandarma.
ve, yoktu. ve, uzaktaydı. ve, belki de hiçbir zaman olmadı;
ben yarattım.

sarıp solmamıza gerek var mıydı bu keskinlikte bilmem ama
sarılmamıza gerek kesinlikle vardı, ve.

sonra
doğamdandır diye bir kere daha sessizliğime gömüldüm
bir mezar buldum ve içine kendimi koydum
tanrının en sevdiği albümü pikaba koymasını ve biraz susmasını düşündüm
yine o biçimsizliği ifşa etti mezarın duvarına astığım saat.
o zaman biraz ağlamak istedim. beceremedim, olmadı.
ve'ye gitmek istedim, beyaz göğsüne ve ellerine dokunmak istedim, olmadı.
uyanmak istedim, uyumak istedim, yaşamın gizini bilmek
bir şeylerden sadece zevk almak, yaşamayı hissetmek istedim. olmadı.
sonra
bir yangın çıkışı buldum
herkes gibi bir sigara yaktım, etrafıma bakıp işe yarıyor gerçekten dedim
ontolojik bir sancıydı. başım dönsün diye hızlı hızlı çekip attım. dönmedi.
içeri döndüm. içime döndüm aynı zamanda. mezara aynı zamanda, biçimsizliğime.
ne çabuk içtin cümlesini işitince gülümsedim. koluma baktım, saat yoktu.
o gece iki kere erken geldim. biçimsizdi. leş gibiydi.
kendimi amansız bir telaşla, belki de biraz çıplak ayakla
soğuk kaldırımlara attım. içim öyleydi. sabaha karşıydı, beş gibiydi.
yanılgılarımı rehber edinip düştüm yollara

ve'yi aradım. ve, -sana telefon kadar yakınım- diyecek kadar uzaktaydı bana.
sokağı bir üsteğmen'e aitti,
çok fazla gözyaşı vardı ve çok fazla kan vardı ortalıkta
üsteğmenin eşi hamileydi ve üsteğmenin 7.62 mm'lik mermiyi öptüğünü duyunca
çocuk erken gelmişti dünyaya.
herkes
-şehitler ölmez
vatan bölünmez- derken
ben yine kolumdaki saatin olmayışına bakıp
-biçimsizlik-
demişim.
neyse, ve'yi arayamadım sonra
bir mektup yazıp açtığım mezara attım
ona dedim ki:
yanılgılarımı rehber edinip
kül olmak için çıktığım bu yolda
hissettiğim ne varsa
biraz da
sensin.

Kadir Zorlu

Ve'nin Suları Ve Annelerin Surları

-içime bir
ad koysam
od derdim-

bana bu yangınları ve'nin suları getirdi
biliyordu balkon demirlerinin olası bir intiharı engelleyemediğini.
belki bu yüzden ona hiç kızamadım
oysa ben -ve olmasa demirleri döverdim bu kızgınlığımla
aslında -ve artık yok, demirleri görmüyorum ben bu kızgınlıkla.
penceresiz bir sürü duvar örüyorum
diyorum,
yıkılırsa da artık üstüme yıkılır,
enkazım bu savaşta ona milli bayramdır.

bana bu yalnızlığı ve'nin kalabalığı getirdi
biliyordu asfaltların, kaldırımların çatlaklarına uğrayan çiçeklerin
benim ellerime, yüzüme ve kalbime neden gelmediğini.
çünkü kıştım, kızgındım, kırgındım
ateşe verdikleri o barakadan sadece şarabını alıp kaçan o adamdım.
hayatında yerim yoktu
hayatında yerim yoktu
hayatında yerim yoktu.

bana bu boşluğu ve'nin dolu gözleri getirdi
kıştım
çünkü ben kar tanelerinin çiçeklere duyduğu özlemi taşıyordum
o çiçeklerle konuşuyordu aynada hergün.
benim yüküm bir başkası olamamaktı
benim yüküm kendim olamamamdı aynı zamanda
sırtımda baba, sırtımda çocukluk, sırtımda sırtan dünya
hayatımda yerim yoktu
hayatımda yerim yoktu
hayatımda yerim yoktu.

bazı çocuklar yürümeyi öğrendiğinden beri düşüyor
ve çocukları büyüdükçe
bazı annelerin
balkon demirlerine olan güveni azalıyor.

Kadir Zorlu

Yakın Sandığım

derin sularda derimi yüzüyorum
su ile yüzleşen kanımın ıglığı
yakındır
işitilecek kilometrelerce uzaktan.

eylül müdür yoksa
küçük tabutların hüznü müdür bu taşıdığım emin değilim
bir avuç toprağım bile yok hayatta
üstümü örtünecek kadar yakın gördüğüm.
kendi alanlarımı talan eden bu
içimden çıkamamak duygusu
işte bu dünyada olmayan topraklar
işte bu karanlık
işte bu elverişsiz yaşamak;
beni bir menekşenin kokusuna bıraktı.

sonra
suyun kenarında büyüyen bir söğüt gibi
suya tekrar döneceğimi bilerek
karıştım aranıza;
sevmeyi beceremedim
nefret etmeyi beceremedim
uçurumdan düşemedim
uçurumun kıyısını terkedemedim
her an bir şeyler olacakmış gibi bir düşünceyi
zihnimden silemedim
dost muydu yoksa vicdan mı
düşüğümde uzanan o eller neydi
bilemedim.

işte benim burada kalbim kırıldı
tam şurada
aranıza karıştığım yerde
kül tablasında unutulmuş sigara gibi
kendimi içtim sonra.
böyle geçtim bütün duraklardan
bütün tabelalara böyle baktım
böyle tekmeledim taşları
ıslığım böyle ıskaladı kıyıları
yakın sandığım her şey böyle uzaktı
kanımın vücuduma olan ıglığını işitirken
kalbim bana kilometrelerce uzaktan
küçük bir tabut gibi
işte
öyle baktı.

Kadir Zorlu

Yusuf'u Ararken Kaybolmak

insan dünyaya gürültü getirdi
beynimizin içinde, derinlerde
cereyan etmeyi bekleyen bir cehennem var;
biraz sessiz

duraksadım
yutkunarak ve ağır baktım bu dünyaya
benim gözlerimdeki yorgunluğu görenler
en çok bunu belli etmeyenlerdi.
dedim ve duraksadım
senin adın yusuf değil mi?
ben yakup'u bulmaya gidiyorum
seni bir kez daha kaybedersem kendimi bir daha bulamam.

biz seninle
bir yangına yangından daha büyük ateşlerle gidiyoruz
ve amacımız ateşi
söndürmek mi
sindirmek mi bunu bir kere daha durup düşünmemiz lazım

diyeceksin ki
yusuf'un çığılığı dağladı dağları ateşle
ben yetişemedim, varoluşum buna izin vermedi
diyeceksin ki
öfke bütün ilkelliğiyle vurdu bağlarımıza
hayır, söyleme
gücüm yok artık korlarını ellerimle derlemeye

sana yakın olmaya çalışmak
seni bulduktan sonra başka bir cehennem

şimdi durup bakınca aynaya;
geride gafil avlanmış bir kabilem var sevmek denen
bütün kuyulara bakılmış, bütün sulardan içilmiş
bütün kalelere varılmış, bütün surlardan geçilmiş
şimdi durup bakınca aynaya;
sular bana hala yusuf diyor
sen surlarda -şurada kafanın içinde-
hala cereyan etmeyi bekliyorsun
sessiz.

Kadir Zorlu

Zerdali

kabuslarım son bulsun diye
nicedir uyumaya çalışıyorum.
çünkü geceyi
gerilmiş yay kadar asabi yapıyor
duvara çarpıp tekrar bana dönen düşüncelerim.
ve durmaksızın
yakın sandığım uzaklar
hevesimden vuranları doğuruyor.
biliorum beni bıraksalar
karıncalara selam vereceğim
eğilmiş yaş bir ağacı dik ölmüş kuru bir ağaçla düzeltereğim
bütün sokak köpekleri beni tanıyacak
ve kediler bilecekler biraz sonra balıkları onlar için satın alacağımı.
bırakmadılar. içimden çıkamadım.
yine uyuyamadım.

beni bu yüzden
yeri kaybolan bir mezar gibi
silsinler yer yüzünden
ne eşiklerde umudum
ne beşiklerde çocukluğum kalsın ardımda.
ne çağırılmış olsun adım
ne de dokunmuş olsun vücuduma bir kadın.
beni ancak bu dünyada
beni ancak bu kafada
hiç olmak paklar.

ölüm
soğuk, ince bir tül perde gibi
çıplak vücudunuz da gezinmeye başladığında
siz de bileceksiniz;
kendiniz de bulamadığınız kuvvetin
zamanın hışmına uğramak olduğunu.

bunu dalında çürümüş bir meyveden öğrendim
bütün yapraklar döküldüğünde
dalında sırtarak açtı.

Kadir Zorlu